

denne Streg over Sønderjylland blev slaaet“. Ikke et Ord om, hvad Hr. Harboe havde sagt i det politiske Udvalg, ikke et Ord om hans Forsøg paa at komme bort derfra ved at sige, at det var ikke et stenografisk Referat, ikke et Ord om, at hvis det var rigtigt, stemte det i hvert Fald ikke med, hvad han før eller senere havde ment om denne Sag. Saaledes refereres i et konservativt Blad, saaledes søger man at forhindre Læserne eller Vælgerne i at faa Sandheden at vide. Et andet chauvinistisk Hovedorgan her i København, der konkurrerer stærkt med dette, vælger det meget nemmere Parti, som det altid vælger, nemlig aldrig at referere noget som helst, som det er Bladet ubehageligt i denne Sag at kunne komme til at meddele Læserne eller Vælgerne Sandheden om. Man undlader simpelt hen ethvert Referat. Det er ogsaa en Maade.

Hr. Harboe paastod endvidere, at det var ganske urigtigt, naar jeg i min Tale i Forgaars havde sagt, at man havde stillet Vælgerne en anden sønderjysk Politik i Udsigt, hvis de hidtidige Regeringpartier blev slaaet. Man havde aldeles ikke stillet en anden Politik i Udsigt, det var Hr. Harboes Ord. Jeg kan derved henvise til Tusinder af Dokumenter, der beviser det modsatte. Enhver, der gennemlevede de fjorten Dages å tre Ugers Valgkampagne her i København, vil vide, hvordan vi om Morgen i vore Brevkasser fandt Valgopraab, der sagde lige det modsatte, Valgopraab, der sagde, hvorledes dette Valg gik ud paa at stemme Flensborg og Flensborgerne hjem, der sagde, at dette Valg skulde afgøre de danske Sønderjyders Skæbne. Og enhver, der har oplevet Valgdagen, vil have set Valgplakater rundt omkring i hele København, der sagde lige det modsatte af, hvad Hr. Harboe her paastod. Det vilde blive for vidtlødigt, hvis jeg her med de tusinde Eksempler vilde dokumentere, at jeg har Ret og Hr. Harboe Uret, men jeg skal tage nogle enkelte Eksempler. Det vil ogsaa være tilstrækkeligt.

Jeg tager da nogle Stikprøver. Jeg gaar først til en Hovedkilde til Oplysning om dette Spørgsmaal, selve det konservative Folkepartis Valgopraab; det kommer Hr. Harboe ikke udenom som et virkelig autentisk Dokument i denne Sag. Men før jeg læser det op, maa jeg erindre om, at det konservative Folkeparti paa sit Landsmøde i Aarhus havde vedtaget, at man under alle Omstændigheder vilde have Flensborg tilbage til Danmark. Man kan dertil sige, at det var før, Afstemningen havde fundet

Sted, og det vilde være berettiget for Partiet og dets enkelte Medlemmer efter den 14. Marts at modificere sit Standpunkt. I hvilken Grad man havde modificeret det, og paa hvilket Standpunkt man gik til Valg, fremgaar af det konservative Valgopraab. Det er undertegnet af det konservative Folkepartis Repræsentanter, Redaktører og Rigsdagsmænd, og det lyder saaledes: „Skønt alt for meget er forkludret og forspildt ved Ministeriet Zahles Rænkspil, er der dog nu rimelig Udsigt til, at der ved det forestaaende Valg kan skabes Grundlag for en Politik, som kan bjærge Danskhedens Forposter mod Syd — eller“, føjes der til efter en Tankestreg, „dog i hvert Fald give dem en haardt tiltrængt Haandsrækning til Værn imod preussisk Forfølgelse og Tvangsregimente“. Hr. Harboe sagde i Gaar, at der ikke var stillet Vælgerne nogen Udsigt til en Forandring i den sønderjyske Politik for Øje; det viser sig nu her, at man i selve Hr. Harboes Paris Valgopraab erklærer, at der nu var en rimelig Udsigt til, at der ved det forestaaende Valg kan skabes Grundlag for en Politik, som kan bjærge Danskhedens Forposter mod Syd, det vil sige: føre dem hjem til Danmark, for Tilføjelsen gaar ud paa, at hvis dette ikke kan lade sig gøre, skal man „i hvert Fald give dem en haardt tiltrængt Haandsrækning til Værn imod preussisk Forfølgelse og Tvangsregimente“.

I Tilslutning hertil skrev det konservative politiske Hovedorgan her i København, det Blad, jeg før nævnte, dog, nej, det skrev ikke redaktionelt — dette skal jeg senere komme til —, Udtalelsen var blot et Opraab fra den konservative Arbejderforening, undertegnet af Formanden, Redaktør Johannes Larsen. Det findes i „Nationaltidende“ for den 14. April, og det hedder deri: „Nu skal det afgøres, om Vælgerne vil kræve Danmarks Ret. Flensborg og alt, hvad dansk er, skal atter genforenes med Moderlandet. . . . . Vi tvivler ikke paa, at mange Arbejdere har hørt Angstraabet fra vore Klassefæller i Flensborg og nu vil være med i Kampen for, at de kommer hjem“. Det var med saadanne Ord, at Højregik til Valg her i København og adskillige andre Steder.

Hr. P. Munch har fuldkommen Ret i, at der var en Række Valgkredse Landet over, særlig Landkredse, hvor man søgte saa vidt muligt at gaa af Vejen for det sønderjyske Spørgsmaal. Det hed sig, at der ligefrem var udstedt en Parole til Venstres Valgkandidater i disse Kredse om, at dette maatte de endelig gøre. Jeg har